

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2008 r.
skargi D. Ł.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 czerwca 2007 r., sygn. akt V Ca (...) upr.
wydanego w sprawie z powództwa D. Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W. Oddział w S.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 28 marca 2007 r. Sąd Rejonowy w G. uwzględnił powództwo D. Ł. i zasądził na jej rzecz od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń S.A. w W. Oddział w S. kwotę 1.390 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 maja 2006 r. tytułem świadczenia należnego z ubezpieczenia zaopatrzenia dzieci.

W wyniku apelacji pozwanego Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z 29 czerwca 2007 r. zmienił powyższy wyrok obniżając zasądzoną na rzecz powódki kwotę do 940 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2007 r., a w pozostałej części powództwo oddalił. Powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w części oddalającej jej powództwo.

Zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i w skardze muszą być wypełnione wszystkie, każdy z nich bowiem ma charakter samodzielny. Skarga nie zawierająca któregokolwiek z tych elementów jest odrzucana *a limine*, gdyż są to braki istotne, uznawane za niepodlegające naprawie w sposób przewidziany dla usuwania braków formalnych pism procesowych.

W art. 424⁵ § 1 k.p.c. wyraźnie odróżniono podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Nie budzi więc wątpliwości, że są to dwa niezależne od siebie elementy skargi. W postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r. (III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140) Sąd Najwyższy podkreślił, że odpowiada to założeniom skargi jako instytucji prawnej ustanowionej dla umożliwienia realizacji uprawnień wypływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji, przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Jest zatem konieczne aby już na etapie wnoszenia skargi jasno określone zostało z którym przepisem skarżone orzeczenie jest niezgodne. Ponadto „wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem (por. art. 424⁴ k.p.c.), a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być - i często nie są - tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne”. Akceptując przytoczone stanowisko stwierdzić należy, że skarga powódki zawiera jedynie wskazanie podstaw skargi (zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 805, 811, i 481 k.c. przez ich niezastosowanie oraz art. 385¹ § 2 k.c. przez błędną wykładnię i błędne zastosowanie), nie sposób natomiast znaleźć w niej jednostki

redakcyjnej zawierającej wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest sprzeczne. W orzecznictwie (por. np. wyżej powołane postanowienie) przyjmuje się, że nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia, tym bardziej zaś nie spełnia ich potraktowanie obydwu elementów skargi jako jednego.

Skarżąca nie wykazała również w sposób należyty, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Z ustabilizowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że wymagane to jest spełnione, gdy w skardze zamieszczony zostanie wywód, wykazujący, nie tylko, że w sprawie nie jest dopuszczalna skarga kasacyjna, ale także, że nie ma podstaw lub możliwości wniesienia skargi o wznowienie postępowania (tak np. postanowienie z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17), ani innych „narzędzi procesowych” (tytułem przykładu wskazano powództwo przeciwegzekucyjne czy specjalne środki funkcjonujące w postępowaniu nieprocesowym), a wywód taki jest zbędny jedynie wtedy, gdy skarżący dołączy do skargi odpisy orzeczeń dowodzących, że uruchomienie innych środków procesowych okazało się nieskuteczne (por. cytowane wcześniej postanowienie z 26 stycznia 2006 r.). Tymczasem skarżąca w skardze zawarła jedynie lapidarne stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest prawomocny, a z uwagi na niską wartość przedmiotu wniesienie skargi kasacyjnej było niedopuszczalne, a więc nie wypełniła w sposób należyty wymagania stawianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z przytoczonych względów skarga powódki podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.